

[Steen Folke.]

blikket, alt sammen er udtryk for, at staten i højere og højere grad griber ind over for det, der foregår på universiteterne. Den selvstændighed, man har talt om, er en fiktion, bliver i stadig større grad en illusion. Staten vil ikke tolerere, at studerende og lærere bruger den frihed, som de har haft i et vist omfang, til at uddanne sig og hinanden og forske på et grundlag, som ikke er det officielt accepterede.

Det er den egentlige baggrund for de indgreb, der kommer nu. Det overgreb mod RUC, som regeringen har besluttet, og som blev varslet i går, er blot det mest ekstreme udtryk for, at man nu i stigende grad sætter alle universiteterne under administration eller i hvert fald vil ændre styrelsesloven sådan, at man sikrer, at den selvstændighed, som universiteterne traditionelt har været tillagt, bliver forvæltet på en sådan måde, at det ikke bliver vendt i for højt omfang til en kritisk forskning og kritisk undervisning, som ikke kommer staten tilpas.

Eva Rothenborg (FP):

Kun disse få bemærkninger: undervisningsministeren har ved gentagne lejligheder betegnet sig selv som realpolitiker. Med hendes beslutning i går om at sætte RUC under administration, en beslutning, som vi alle sammen udmærket godt ved har kostet hende blod, sved og ikke mindst tårer, har hun bevist, at det er rigtigt.

Jeg tror også, at hun og hendes parti er klar over, hvor skoen trykker overalt i landet. Det overvældende materiale, som er væltet ind til undervisningsudvalget og dermed vel også til undervisningsministeren fra alle landets universiteter, mere end taler for sig selv. Det er råb om støtte fra os herinde, som ingen og mindst af alle landets undervisningsministre kan og vil sidde overhørig. Der foreligger jo også oplysninger om, at undervisningsministeren og dermed socialdemokratiet nu går ind med deres forslag i regulære drøftelser om at få rettet på de forhold i styrelsesloven, som trænger til revision, og det er dér, vi skal hen.

Fremskridtspartiet er rede til at gå ind i disse drøftelser og undervejs komme med vore egne positive forslag til løsning af problemerne, og vi er helt sikre på, at det vil være muligt at komme frem til en fælles løs-

ning, som har et acceptabelt stort flertal bag sig i de partier, der er realitetsbetonede nok til at tone rent flag og indse, at dette er en fælles opgave og ikke hverken et chanceryttereri for at spille sorteper videre til undervisningsministeren eller et fraktionsløb, hvor visse andre partier allernådigst kan få lov til at springe på i farten.

Fremskridtspartiet ønsker i denne sag at bidrage til samarbejdet på så bred basis som muligt, og hvis der — hvad jeg tror — kan skabes flertal for denne fælles opgave, så både må og skal dette flertal bruges til den revision af styrelsesloven, hvor alle partier gør deres synspunkter klart gældende og dermed tager medansvaret for resultatet.

Vi beklager jo i bund og grund alle, at det har vist sig at være nødvendigt. Vi kender vel alle den tomme og lidt flade fornemmelse efter at have givet vore unge det medansvar og den frihed, de så indtrængende ønskede, at se dette medansvar og denne frihed så sørgeligt, ikke brugt, som hr. Steen Folke sagde, men misbrugt. Sigtet var positivt, resultatet blev negativt. Måske fordi medansvaret og friheden blev givet for pludseligt og for vidtrækkende. Der er jo uægtelig en sandhed i det gamle ord om, at man skal krybe, før man kan gå.

Vi hilser med glæde undervisningsministerens forslag i morgen og skal gøre vores til, at det får en god og positiv behandling.

Erhard Jakobsen (CD):

Næsten i forlængelse af, hvad den sidste taler sagde, skal jeg sige, at jeg føler, der er ualmindelig stor enighed i dette folketing om, at nu skal der altså ske noget, og her må naturligvis alle partipolitiske bestræbelser høre op. Her står vi over for nødvendigheden af at gøre noget, som kan være meget ubehageligt for nogle, og som er noget ubehageligt for alle, men som vi simpelt hen kommer til at gøre i fællesskab.

Bare et par historiske kommentarer. Det studenteroprør, som jo gik rundt omkring over en række vestlige lande, og vel østlige med, men dér kunne man jo hurtigt knuse det med tanks, og hvad man ellers havde til rådighed, i 1960'erne, havde et sigte, som måtte nyde sympati hos alle, der havde fulgt udviklingen ved universiteterne og kunne forstå, at nye metoder trængte sig vej frem. Altså en ændring af studierne form